

Scheiner Júlia És Schönbrunn Jenő

Az 1950-es években készülhetett a kép. Én vagyok rajta és az első uram, Schönbrunn Jenő. Akkor már megvolt a Voita strand, épp valami versenyt néztünk, de már nem tudnám megmondani, hogy mit. Az úszómedence mellett ülünk.

Az első férjemmel egy motorosbálon ismerkedtünk meg. Az öcsém nagy motoros volt, és benne volt a szervezőségben, s az Apolló vendéglő nagytermében rendezték a bált. Jenő odajött, és leült mellém. Volt már egypár léggömb benne (be volt egy kicsit csípve), akkor jött haza az orosz fogságból. Nyolc évig volt fogságban valahol Ukrajnában. Ő [maros]vásárhelyi származású zsidó, nem sokat tudok a családjáról. A háború előtt fogtechnikumot végzett, és dolgozott is.

Amikor találkoztunk [Maros]Vásárhelyen, ő meg volt bolondulva értem, de én rá se bagóztam. Örökké tele voltam virággal, az egyik még el sem hervadt, a másik már jött. Mikor programunk volt, jött velünk, de engem nem nagyon érdekelt. Egyszer a barátnőm hívott Kolozsvárra, és akkor elhatároztam, hogy átmegegyek látogatóba Kolozsvárra. Jenő azt mondta, hogy hallotta, hogy ott nem tudom, milyen verseny van, s jön ő is Kolozsvárra. S én nagy kedvesen azt mondtam, hogy "nem azért megyek Kolozsvárra, hogy veled legyek". Mikor elmentem, kezdett bántani a dolog, és az alatt a tíz nap alatt nyakig beleestem Jenőbe.

1950-ben mi csak a városházán esküdtünk meg. Én előzőleg Temesváron voltam, és az alatt a hét alatt Jenőt háromszor hívták le Bukarestbe, hogy nehogy engem elvegyen feleségül, mert egy gyáros lánya voltam. Utoljára csak azért hívták Bukarestbe, hogy megkérdezzék: "Te ai răzgîndit, tovarasul Schönbrunn?" [Meggondoltad magad, Schönbrunn elvtárs?] Azt mondja: "Nem." Megmondták, hogy nem foglalkozhat az ifjúság nevelésével, ha engem elvesz. Titokban házasodtunk, elmentünk az anyakönyvvezetőhöz, és megbeszéltük, hogy pénteken délben gyorsan összead, hogy ne tudjanak róla. "Ha én tudtam volna, hogy elveszlek -- mondta viccesen --, akkor én nem segítettem volna eloltani a tüzet, amikor égett a gyár." [Jenő részt vett a tűzoltásban, amikor az 1920-as években a Mestitz bútorgyárat harmadszor is felgyújtották. -- A szerk.]

Közben Jenő találkozott a párttitkárral, akiről nem tudta, hogy párttitkár, mert egy régi barátja volt. Nagy csókolózás, öröm, minden, s felrendelte a pasas -- mikor hallotta, hogy még nem végleges az állása --, hogy addig beteszik a városi sportrészleghez sportvezetőnek. Úgy megszerette ott, mert ő mindig nagy sportember volt, hogy sokáig maradt a sportnál. Egy nap jött, hogy Bukarestbe kell gyűlésre mennie, nem volt senki, akit küldhettek volna, hát őt küldték. Olyan gyűlés volt, hogy ott döntöttek el, hogy ha nem felelt meg valaki a kommunistáknak, azt kirúgták az állásából ott, helyben, skandalum nélkül. Hazajött az uram, s azt mondta: "Valakinek a családban az állása megszűnt." Hát ő nem maradt állás nélkül, de Andris -- épp nyaraltak a tengeren --, mire hazajött, már nem volt állása. A katonáknál volt könyvelő Andris, amikor kirakták. Jenőt lassan kiemelték, hogy a Vointa sportklubot szervezze meg, és így lett belőle sportvezető. A sportirodaközpontban dolgozott, és ő vezette a Voința-pályát. És eltelt tíz vagy talán több év is, amíg ismét visszament a fogászatra.